

[Undervisningsministeren]

detailstyring. I stedet må brugernes efterspørgsel slå mere direkte igennem på omfanget og kvaliteten af de ydelser, som uddannelses- og forskningsinstitutionerne producerer. Institutionerne må med andre ord gøres mere udadvendte, servicebetonede og resultatorienterede, og styringen må i højere grad baseres på motiverende og selvregulerende mekanismer.

Et vigtigt skridt i denne retning er den forøgelse af valgmuligheder og kombinationsmuligheder på tværs af fag og institutioner, der er omtalt ovenfor. Herudover er der taget følgende initiativer:

- For uddannelser, der giver erhvervskompetence, bør tildelingen af bevillinger til institutionerne påvirkes mere direkte af afsætningen af færdiguddannede. Til støtte herfor iværksættes en systematisk registrering af beskæftigelsesudviklingen for nyuddannede. Registreringen vil indgå i grundlaget for såvel uddannelsernes dimensionering som indholdsmæssige fornyelse og udvikling.
- På efter- og videreuddannelsesområdet lægger den tidligere omtalte lov om efteruddannelse op til en stærkt bruger- og efterspørgselsorienteret udvikling af nye uddannelsesudbud. På økonomisiden er der tillige tale om en selvregulerende mekanisme derved, at tilskuddet reduceres automatisk i takt med forøgelsen af efterspørgslen.
- For forskningens vedkommende udbygges samarbejdet mellem det offentlige og erhvervslivet gennem øget forskermobilitet, kontraktforskning, systemeksport o.lign. Ved de videregående uddannelsesinstitutioner er der tale om udvikling af uddannelses- og forskningsaktiviteter, der på lidt længere sigt kan finansieres som indtægtsdækket virksomhed.
- En stærkere resultat- og efterspørgselsorientering kræver tillige, at de enkelte institutioner får en tilstrækkelig handlefrihed

ikke mindst på økonomisiden. Det er der også taget initiativ til med budgetreformen, hvor der bl.a. allerede er iværksat en øget anvendelse af indtægtsdækket virksomhed, og hvor der gennemføres nye, mere fleksible regler for personaleforbruget fra 1986. Dette følges på undervisningsministeriets område op med en generel gennemgang af mulighederne for yderligere decentralisering af kompetence og ansvar fra ministeriet til de enkelte institutioner.

13. Afsluttende bemærkninger.

Omstillingen til arbejde vil være en langsigtet og kontinuerlig proces. Gennemførelsen af den vil forudsætte aktiv medvirken fra samtlige involverede parter.

For den offentlige sektors vedkommende må omstillingsprocessen finde sted inden for begrænsede økonomiske rammer. Dette vil stille krav om en bedre og ændret udnyttelse af såvel de fysiske som de økonomiske ressourcer. Men også den private sektor må bidrage økonomisk til omstillingen. Det må ske gennem en øget forskningsindsats, en voksende grad af selvfinansiering for virksomheder og deltagere ved erhvervs-specifikke efteruddannelsesaktiviteter samt ved en fortsat forstærket indsats med hensyn til tilvejebringelse af lære- og praktikpladser til de unge.

For selve uddannelsessektoren vil omstillingen indebære en omlægning i retning af større smidighed og gennemsigtighed. Uddannelsessektoren bliver således et egentligt netværk med bedre muligheder for at kombinere på tværs og vende tilbage for at få kundskaber og færdigheder fornyet og suppleret. Dette vil forudsætte større udadvendthed og en øget vægt på det servicebetonede. Uddannelsessektoren bringes herved i tættere samklang med det øvrige samfund, hvilket på længere sigt vil være af afgørende betydning for udviklingen herhjemme.